

het derde bedrijf een onvergetelijken indruk. Het was eene voorstelling van het naargeestige kamertje, waarin Blauwbaard de lijken zijner vermoorde echtgenooten placht weg te bergen. Het fond van het tooneel was met een karmijnrood behangsel overtrokken. Een laag vernis op dit fond gaf den indruk of er gestaag bloed naar beneden vloeide. Door openingen in dit behangsel staken lijkkleurige hoofden, armen en voeten, die bij het ophalen van het gordijn den toeschouwers eene rilling over de leden joegen. Het tooneel bleef in halfdonker gehuld, terwijl alleen een groot vuur onder een heksenketel een spookachtig schijnsel in het ronde wierp. Aan beide zijden van het tooneel klapwiekten melancholische uilen. Op den voorgrond stond eene reusachtige tobbe met menschenbloed. Geen wonder, dat mevrouw Blauwbaard, met het noodlottige sleuteltje in de hand, bewusteloos voorover stortte, midden op den bloederigen bodem van het lijkenkamertje.

Humor, geest en vernuft hebben eene halve eeuw in *Pulchri* geheerscht, verbonden aan dien onmiskembaren kunstenaarsmaak, welke zijne hoogste triumpfen vierde in de vlekkelooze vertooning van *tableaux vivants*. Op het gouden feest van 13 Maart 1897 hebben nogmaals kunstenaarsmaak en kunstenaars-chique luisterrijk getriomfeerd met *tableaux* als Alma Tadema's *Wijnogst*, als Rochussen's *De Ruyter in den slag van Solebay*, als Leutze's *Washington de Deleware overtrekkend bij ijsgang*.

Er was iets zeer ongemeens bij dit luisterrijk feest.

Al wat den Haag aan voorname en geestige mannen, aan autoriteiten, aan kunstenaars bezat, vertoonde zich aan de zijde van meestal voortreffelijk gekostumeerde dames. Er deden zich ontzaglijk veel boeren en boerinnen voor — Zeeuwsche, Brabantsche en Hollandsche. Er werd door enkelen zelfs in het Zeeuwsch dialect gesproken, maar de inhoud van de woorden, die ik mocht opvangen, was zoo vernuftig, dat de boerin zich terstond in den adelstand verhief. Er vertoonden zich zeer vele *incroyables* en *merveilleuses*, waarvan enkelen bijzonder goed geslaagd schenen. Bij dit alles heerschte de meest opgewekte, de vroolijkste toon.

En onze beide hoog vereerde Koninginnen vertoonden zich in de twee hoofdzalen, aandachtig en vriendelijk het schoone genietend, dat de kunstenaars om strijd aanboden, met de meeste voorkomendheid het woord richtend tot de Haagsche schilders, die aan haar werden voorgesteld. Het was een zeldzaam tooneel, die honderden en honderden fraai gecostumeerde kunstenaars, die bonte toiletten van landelijke schoonen, van *merveilleuses*, van Japansche dames, alles in de hoogste harmonie — allen met fierheid en trots zich verblijdend over de tegenwoordigheid der beide Vorstinnen. Het *Pulchri*-feest van 13 Maart 1897 zal niet licht vergeten worden. Het was een hoogtijd, dien men ons te Brussel, te Parijs en te Londen benijden kan. Zulk een feest kan op zulk eene wijze alleen in den Haag gegeven worden. Het is zeker mogelijk in de genoemde plaatsen ons te overtreffen in pracht, weelde, kunstenaarsvaardigheid, hoewel niet zoo heel gemakkelijk. Maar het is niet mogelijk ons in hartelijke eensgezindheid, in vroolijke stemming, bovenal in eerbiedige liefde voor onze Koninginnen te overtreffen.